

Szakallas Imre
Budapest 2010.

Mind-**EGY**-magam,
a szüremkedő **FÉNYES**,
vándor**ÚT**on

“Ez itt a magányosság erdeje.
Itt én vagyok csak; én és valaki
valaki, akit nem is ismerek.
És aki mégis, mégis elkísér
akármédig megyek.
Valaki, akit mégsem ismerek.”

Wass Albert

szakallasimre@szubsztancia.hu

Mind- **EGY** - magam ,
a szüremkedő **FÉNYES**
Vándorúton

A kezdetek:

Fénylő esőcsepp ereszkedett útjára nyárfaleveléről

Kiskorom idején és azutánis Anyám hitte, Apám tagadta... – Én pedig nem tudtam, hogy mit kéne' hinnem , mit kéne' tagadnom. Nem tudtam befogadni a vasárnapi kismise idejére korlátozódott ceremóniás hitvilágot sem és a megtévesztett Édesapám vörös csillagait sem. Így hát éltem csak az „anyagban”, mint a többi száz meg százezer Hittem, amit láttam, de többnyire még azt sem. Akkoriban nem is volt más választás. Anyám hitét eltakarta a KÓR szellem.

A folytatásban:

- A házasságom a 7. évben összekuszálódott. 3 évvel később mindent magam után hagytam.

Elhagytam a családom.

Az akkor még csak 6 és 10 éves fiaim. Azzal az ostoba tudattal, hogy a vasárnapi apukaság és a messze távoli szeretet megmenti gyerekeimmel a kapcsolatomban. De nem oldott meg semmit. Jött a számla. Lassan lassan Kihűlt fiaim ragaszkodása. Nem romlott meg teljesen a kapcsolat, de kiüresedett. Helyébe jött a Kétség, a szomorúság, a bűntudat, az önvád és a menekülés. Jöttek a párkapcsolati próbálkozások és a gyorsan nyíló virágok. Minden, minden csak a pénzről szólt. A pénz az egyedüli Isten. Azt vonzottam amit, hittem.

Lassacskán , észrevétlenül , el kezdett kihűlni, megkeményedni a szívem. Megfagyott a szeretet és elhagyott a remény. De valamilyen szinten alakult az egzisztenciám és az anyagi biztonság. Ezt akartam és kaptam, de szívemért cserébe. Már nem volt magánélet csak munka, munka, munka és pénz. A társadalmi változások csak tovább sodortak ezen az úton. Hagytam. Legyen

Volt hova és mibe menekülni a magánéleti problémáim elől. Még több munka és még több pénz és még nagyobb üresség. Mind hiába a szakmai sikerek, elismerések. A mókuserék forgott tovább, gyorsabban és még gyorsabban. Egyre nagyobb teljesítmény, motiválás, oktatás, csoport tréning stb. Egy nagy, hazánkba nem csak betelepített múltú cégnél dolgoztam (mindent elvitt) és saját vállalkozásom próbálgattam. Egyre fokozódott a teljesítmény és fokozódott a fogyasztás és a még több fogyasztás. Minden újat még a virágokat is még újabbra illetve cserélni, még silányabbra, hogy még hamarabb cseréljem még drágábbra és a legmodernebbre. És még nagyobb lett célkitűzés. Még rövidebb határidővel.

„Ha én ördög lennék, és kapnék egy megbízást egy még nagyobb ördögtől, hogy tegyem tönkre az Isten által teremtett világot, pontosan azt csinálnám, amit most az ember: siettetnék. Gyorsítanám a fejlődést, az élményeket, az információkat, a történéseket, az érzelmi hatásokat, és mint tehetséges Sátán, pörgetni kezdeném a világot. És addig pörgetném, amíg ennek a pörgésnek a sebessége meghaladja az emberi agy élmény-feldolgozási képességét, az emocionális teherbírását. Amíg minden tönkre nem megy.”

(Popper Péter: "Miért siettél, ha elmaradtál?")

Mindehhez, megannyi (érdek) ember. Csak üzleti mosoly, mögötte semmi. Szeretet sehol. Én sem adtam és nem is kaptam.

Jelek az úton: Amelyeket nem láttam, nem akartam meglátni. Pedig volt vészesen villogó, lengedező, intő és integető, sejtelemes, rejtelmes **sugallat és megézés**. Semmit, de semmit nem vettem észre. Pedig el kellett volna tűnődnöm: Honnan az erő, amely segített abban, hogy a semmiből teremtettem egzisztenciát, otthont. **Honnan az erő**, amely segített abban, hogy egyetlen elhatározással lemondtam az erős dohányzásról, később az alkohorról, egyik napról a másikra, úgy hogy még elvonási tünetek sem voltak. Elgondolkodtató lett volna: **Honnan jött a jel**, az a kristálytisztá kívül – belül hallatszó zengő hang, amely azt mondta: **Ne menj Amerikába!** - De én elmentem. Amikor, ott megtámadtak és kiraboltak, ugyanaz a zengő érces hang mondta, teljesen érthetőn és higgadtan, mit tegyek, hogy megmeneküljek. Majd amikor megúsztam, elmenekültem, ugyanazt a hangot hallottam, egyszerre kinn és benn zengőn és tisztán (nem tudtam beazonosítani: sem nem fentről, sem nem kintről, sem nem bentről, de mégis egy belső hang) hallottam, amint azt mondja: **Menj haza!** – Nem mentem, maradtam. Most is csak, és már megint hallucinálok, mondtam. -3 nappal később felhívtak, hogy betörték a lakásomba és elvitték az értékeimet, ismeretlen tettesek. Ez sem rendített meg annyira, hogy hazamenjek. Pedig nagyon, de nagyon nem szerettem ott lenni, idegenben. De mégis tovább maradtam. **Az út céljából semmi nem valósult meg.** Az előre gyártott, pontos, módosíthatatlan terv szerint érkeztem **HAZA** (Nekem, akkor is, most már még inkább, a földi Mennország) Másnap reggel munkába álltam volna, de nem tehettem, mert kirúgtak. Az **indok**: mert elmentem 5 hétre Amerikába.

Ugyanaz, a teremtett valóság ,majd a STOP: Némi kis letaglós majd felocsúvás után **megteremtetem** magamnak ugyanazt a helyzetet, **ugyanazt a valóságot**. Rátaláltam egy másik mókuserékre, ami lassan, de biztosan el kezdett egyre gyorsabban és még gyorsabban pörögni, még az előzőnél is gyorsabban. Még több érdekemberrel. Még több és még nagyobb üzleti mosolygással. Célkitűzések, tárgyalások, oktatások, motiválások, megfelelni, megfelelni stb.

Éjjel nappal, vasárnaptól, vasárnapig csörögtek, zörögtek a telefonok. Annyira de annyira fontos voltam. Magánélet pihenés, emberibb kapcsolatok teremtése, ápolása semmi. Hanem inkább, mellette ment, a másik vállalkozás, ha valami külső ok vagy szándék miatt kikeverednék a gyorsítóból. Magamtól önszántamból, dehogyis akartam. Pedig jöttek, a jelek, jeleztek a testi tünetek. Nem számított. Amit meg kell tenni, azt meg kell tenni, hogy meg legyen aminek meg kell lenni, ha **törik**, ha **szakad**.

És egyszer csak, tényleg: **reccs**.

A szikla szilárdra keményedett szív, meg**szakadt**, összetört. Kőzúzalék lett. Kizuhantam a gyorsítóból, a mókuserékből.- Tettem egy-két erőtlén kísérletet a visszakapaszkodásra, de javasolták is, hogy inkább „Na Neeeeeeeeeeeeeeeeee!” Már nem is voltam olyan fontos. Ritkábbak lettek a telefonok, lassan lecsengett, lerezonált minden addigi.

Az ami lett én teremtettem , ezzel már akkor tisztában voltam és azzal, hogy érdekmúlással elhagynak, az érdekemberek . Nem volt nagy lelki fájdalom , nem okozott csalódást. Mégis úgy éreztem agyon nyom, a magányom.

Ott voltam, a minden korábbi látszattól mentes, vegytiszta magányban betegen, lábadozón.

Az összerakósi: Össze kellett rakni, ragasztani azt, ami összetört, ami szétesett, ha lehet. Hitem híján aligha lehetett. Nem hittem el, hogy lehet, Nem hittem el, hogy meggyógyulok. De mégis, **fontossá vált az egészség**. Felértékelődött, ami nincs.(Korábban az, hogy van is és lesz is, a világ legtermészetesebb dolgának számított) Még csak a testi egészség lett fontos!

Nagyon lassú és már-már reménytelen volt a lábadozás, a gyógyulás. Minden jel arra utalt, hogy az első után jön a második infarktus, ami az utolsó. Nem hittem a gyógyulásban, de vártam a másodikat, az utolsó. Közben dolgoztam, amennyire tudtam, a megmaradt vállalkozásban.

Ámde mégis, valami mégis, másként mint korább, nem gyorsan, de nagyon lassan elkezdődött, változott.

A véletlenek terelgettek, az úton: Egyszer csak, véletlenül .....!

-A véletlen a cselekvő tudatos szándéka nélkül jön létre.

Egy magasabb rendű szándék irányítása mellett.

- Na de ki tudta, gondolta, hitte volna ezt akkor! ?

Szóval, **véletlenül** rábukkantam egy cikkre, amely a placebo hatásról írt.

Ledöbbsentem, nem akartam elhinni. A végire jártam. Újabbnál újabb cikkeket, állításokat keresetem és találtam. Elgondolkodtatott, hogy miféle dolog a hit, amelynek akkora ereje van, hogy felülírja a gyógyszerek, tudományosan kevert vegyi anyagok bizonyított hatását. Eszembe jutott Édesanyám, aki gyakran mondogatta annakidején, hogy hit nélkül nem lehet élni.

Na de tényleg!? Lehet, hogy tényleg nem lehet. ?!

- Majd **véletlenül**, hihetetlen, de igaz, egy jó műsorra lettem figyelmes, a háttér televíziózás során.

Tényleg alig akadnak ilyen színvonalas és tartalmas műsorok. A címe:

Világokon át. –Barangolás a metafizika birodalmában. Mi az, hogy metafizika?

Úgy néztem a filmet, előadást, mint egy 3 éves az első fagyiját.

Néhány nappal később, a mozi műsorfüzetben **véletlenül** megakadt a szemem a

Mi a csudát tudunk a világról film címen: A véletlen találkozások és a megmagyarázhatatlan jelenségek különös világába vezérli a nézőt. Egy új világnézet filmje Magyarországon. Egy egyedülálló filmes vállalkozás, amely világszerte megváltoztatta az emberek életét. Ez látni kell! Nem egyszer! –Gondoltam megnézem. Megnéztem még aznap. A film után olyan érzésem volt, ahogy elnéztem az egész közönségnek is, mintha a Marsról pottyantam volna vissza. Megnéztem még háromszor. Ezután tudatosan kerestem az efféle írásokat, előadásokat stb. Az Interneten **rábukkantam** az agykontrollra. **Véletlenül pont** azon a hétvégén volt oktatás.(Ennek már 6 éve). Minden gondolkodás nélkül jelentkeztem és el is mentem a tanfolyamra. Elhatároztam, nem leszek szkeptikus, nem leszek hitetlenkedő, kételkedő. Mindent pontosan úgy fogok tenni ahogy hallom, teljesen beleélem magam a feladatokba. A hallottakat, tanultakat kritika nélkül elfogadom, befogadom és alkalmazom. Így is lett. Így tettem.

Lassan, csendben elhajlott az út : Ettől kezdve és azóta, alig múlt el nap, hogy ne meditáltam volna. Akkoriban nem csak 2x, hanem többször is naponta.

Az eredmény, hatás, a megtapasztalás nem maradt el. Elkezdtem magam jól érezni.

Sőt! **Boldog lettem.** Először egy-egy pillanatra, majd folyamatossá **ok nélkülivé**

vált az öröm. Annyira boldog voltam, hogy alig tudtam elaludni, mert minden ami

körülvett, végtelen örömmel töltött el. Minden élőnek, az úton szemben jövő idős

nénitől kezdve, a járdaszélen ugráló verébig mindennek, de mindennek örültem.

Úgy éreztem, hogy egy vagyok mindennel és mindenkivel.

„**Alkosd és ápold lelkedet, mint egy kertet,** vigyázz az élet évszakaira, mikor a gyomlálás, a gazszedés, a trágyázás ideje van, s a másikra, mikor minden kivirul lelkedben, s illatos és buja lesz, s megint a másikra, mikor minden elhervad, s ez így van rendjén, s megint a másikra, mikor letakar és betemet fehér lepleivel mindent a halál. Virágozz és pusztulj, mint a kert: **mert minden benned van. Tudjad ezt: te vagy a kert és a kertész egyszerre.**”
(Márai Sándor: Ég és Föld)

.Emellett, többek között különös megérzéseim voltak. Például először éreztem, hogy van valaki a lakásban és néhány perccel később jöttek is hozzám. A kutyák, macskák érzékelhetik így a gazdi közeledtét. Hosszú éveken át elmaradhatatlan szemlélője voltam az augusztus 20-ai tűzijátéknak. De azon a viharos ünnepen 7 órakor hazajöttem. Éreztem, hogy el kell jönnöm. A rendőrök már lezárták az utakat, nem akartak átengedni a hazafelé vezető hídon. Engedjenek haza, nem akarom, hogy agyon tapossanak, mondtam. Úgy néztek rám, mint egy félnótásra. Át is engedtek.

-Kezdttem eltűnődözni azon, hogy valami nincs rendben velem. Különösen akkor estem gondolkodóba, amikor ismerőseim észrevették rajtam a különös változást, a gondtalan, nem normális örömet és egy -egy megnyilvánulással, túlradó véleményeket mondtam az élet értelméről, szépségéről, a csodáról. Elég hamar megtanultam, hogy ezt nem szabad bárkinek elmondani. Megriadtam rosszálló és gyanakvó véleményektől. Tényleg esze ment lettem és hallucinációim is vannak. Egy meditációban elszálltam. Kívülről láttam magam, és a belső szerveim. Megijedtem, hogy szétesek, s hogy elszállok.- Továbbra is rendszeresen meditáltam(mindmáig). De már csak 2x naponta. Az ok nélküli öröm alább hagyott. De az élet szépségeit, rezgéseit intenzívebben megélem, érzékelem, mint korábban, továbbra is. Fájdalmas minden, ami az élet, ellen van, vagy hat. De kiegyensúlyozott, békés és nyugodt lettem. Legalábbis korábbi élettérzésemhez viszonyítottan.

- Lassan felépült bennem egy új hitvilág. Az út elkanyarodott.

Vannak még kisebb nagyobb viharok, amelyek meg- meg borzolják a felszíni hullámokat, de a mélyben béke és nyugalom honol. Bizonyosságot is kaphattam, mert a kardiológiai felülvizsgálat eredményein a kardiológusom csodálkozik leginkább. Semmi baja a szívemnek. Teljesen meggyógyult. Úgy értékelem magamban az infarktust, mint aki ajándékba kapta. Mintha kidobtak volna akkor egy gyorsvonatból, aminek az ablakából a gyorsaságtól és kosztól, nem látszik a táj, élet, a természet. A valóság.

Fájdalmas volt az esés. De a sínek mellett és a többi gyalogúton érzékelhetővé váltak, az élet apró rezdülései, szépségei és csodái a fű, a fa a bokor a kisállatok, bogarak, az egész élővilág érzékelhetővé lett.

Az idők során rendeződött a családommal, fiaimmal is a kapcsolatom. A régi, megmaradt kapcsolatok át és felértékelődtek. Az újabbak pedig nem a korábbi érték szerintiék. Érzékenyebb lettem a lélek rezdüléseire. Azonban:

Az elkanyarodott úton, ott álltam egymagam. A meggyőződéssel és az újuló érző értelemmel, hogy magányos vagyok de nem vagyok egyedül.- Elkezdtem mégis segítőt , útitársat keresni ezen a szépségesen rejtélyes úton. Akivel megoszthatom a tapasztalásaim, akitől tanulhatok s akivel érzékelhetem , akár az útszéli vadvirágokat is és a többi száz meg száz csodát. Fejlődni, tapasztalni, megélni akartam és akarok, szellemileg és lelkileg. Értetni érezni a lelkek összereződéseit . Rendezni és átértékelni a kapcsolataim. Jobban érezni és megérteni az embereket és megismerni, önmagam, az önvalóm.

Filmek, előadások és könyvek sora, sorozata következett (pl. Maharishi A lét tudománya,- Balogh Béla: Végső valóság, A gyógyító meditáció,- Emoto: A víz rejtett bölcsessége,- Robert Roth : Transzcendentális meditáció, - Newton: Lelkünk útja, -Barbara Brennan: Gyógyító kezek, -Rüdiger Dhalke: Út a teljességhez, -F.Freitag: Az erő benned van, -Osho: Meditáció, -Tasi István: Mi van, ha nincs evolúció,- Eckhart Tolle : A most hatalma, A most hatalma a gyakorlatban, Pósa Ferenc : A Spirituális gyógyászat nagykönyve .Héjjas István: Buddha és a részecske gyorsító,- Story Waters:Én vagyok te, Te Isten vagy stb.....)

És jött néhány, nagyon hasznos és jó néhány inkább üzlet szerűnek is nevezhető tanfolyam. Először ledöbbsentem ezeken. Elhivatottságot reméltem, feltételeztem. Már nem teszem. Elfogadom úgy ahogy van. Megértem, de nem azonosulok vele.

Az egyikén például arra intettek, hogyha hallunk valakit, aki a megtapasztalásairól beszél, kerüljük el, mert hazudik. Tán' még bolond is. Tapasztalás ugyanis nincs, csak olvassuk az éppen ott megvásárolható könyvet és tanuljunk a következő még intenzívebb tanfolyamon. Egy másikon, illet vásárolni az ott kínált , másolt cd-ből, mert ezzel a tudásra szomjazó hallgatóság, segíti a rászorulókat és a cd-t megjelentető szegény művészt. (ha tudná, hogy kalózkodnak a műveivel!) Sőt a vásárláskor még áldás is szállott.... Egy meditációs táborban , ahol, nagyon sokat tanultam(kozmikus,- egység,- és transzcendentális tudat, tiszta tudat, egyesített mező= kvantum mező= kollektív tudattalan stb.) megoszthattam a tapasztalataim illetve kicseréltük tapasztalatainkat. Nagy megnyugvás volt számomra és tanulság is. Hiszen mások is éltek meg hasonló élményeket. Hittek is nekem, mindaddig amíg, nem mondtam el, hogy az én érzékeléseim, tapasztalásaim korábbiak. Egy másik meditáció, rendszeres gyakorlásának a hatása, következménye . Ettől kezdve már csak mesemondó lettem, mert szerintük, az ottani tanítások szerint, olyan tapasztalást, mint pl. transzcendentális vagy , a kozmikus tudat állapot, vagy egységélmény stb. csak az ott alkalmazott meditáció rendszeres gyakorlása eredményezhet. Szóval, gyakorta jöttek és jönnek az árnyak Míg nem , megérettem az egyszerű természeti törvényszerűséget : A fény és az árnyék is a poláris világban együtt jár.

De az **Árnyék mögött fény ragyog**(mint az utamon)

Amit nézek, AZ VAGYOK.

És ahogy jöttek az árnyak, úgy nőttek a fények.

A tanulások ,tanítások és szűrt fényű vándorutam okulásai, tanulságai :

Felismerés:

Mindenkinek, magányosan kell járnia, tapasztalnia a saját magának , saját maga által teremtett utat.
Én is: Mind- egy- magam a szüremkedő fényes vándorúton.
Az úton nem jön szembe a segítség, mert **AZ**, bent van.

Rátaláltam:

*„Kint keresetem. Zajos világom viharában.
A szívem és lelkem csendjébe bújt.
Egyszer csak megszólított.”*

Egység:

*„Csillag vagyok. Az vagy Te is.
Így Veled és velem együtt teljes
Az Univerzum.”*

Tükörvilág:

*„Csillagok mögé bújjik a lélek,
Fényével játszik veled
Útja honnan-hova vezet,
Hogy megértsd -Csukd be a szemed!”*

Megbékélés:

Mikor senkit nem vádolok a hibáimért.

Betegség:

*Mikor szívem kétséggel teli.
Fájó lelkem, testem szenved*

Gazdagság:

*Nem az gazdagít, ami a birtokom, hanem
aminek örülök.*

Mindez, folyamat:

*A hernyó bábja
Belsőfejlődés árán
Lesz pillangóvá*

Ahogy szegényebb lettem, úgy lettem gazdagabb.
Szerényesedtem és gőg vesztett lettem.

Majd megtanultam fény érzékelni . Elengedni a nem odavalót. Elfogadni az árnyékot, a hullámzást. Tisztelni az örökké állandót és az állandóan változót.

Becsülni a szüremkedő fényt .Tanulni és látni valamennyire , a szürkületben.

Elfogadni megérteni, hogy az emberiség évezredek óta tanul (pl. a papság és a pap szerűségek bort ittak és isznak .....akkor is és azóta is)de alig tanul.

Folyamatosan termeljük és jól, rosszul javítjuk is hibákat.

Megértettem a poláris világot. A változás törvényszerűségeit.

A lét és létezés együttes csodáját.

Magányos vándorutam célja: A tapasztalás

A tudatosság

A kozmikus egységre hangolt létforma

Elfogadás és megismerés

mely a szeretetbe vezet.

Tökéletes! Teljes szívvel szeretni

Egy tökéletlent.

Önuralom.

Bár olykor tajtékezik lelkem tengere.

Vihara csak felszín, a

Mélyén csend honol

Földön járó lélek

Lelkem csillagok vezessék, ám a lábam

Járjon a Földön!

Taní- tani (?)

Érzékelni és ápolni a lelkeket és

„Nem középiskolás fokon. Taní-tani.”

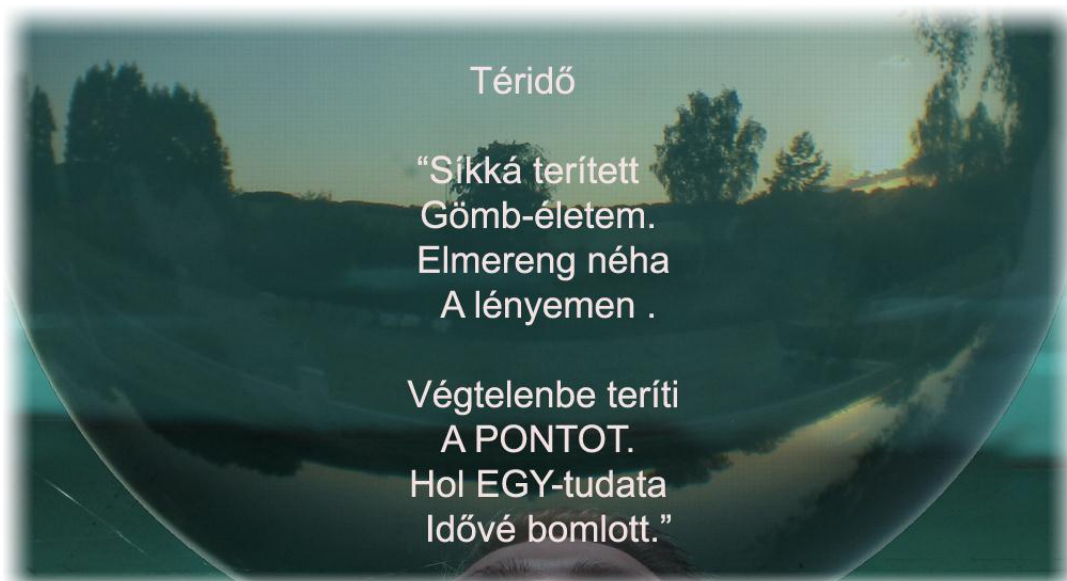
EGY pillanat

*Pókháló és vízcsepp,
zúzmara a fán .
Megdermed ilyenkor az
idő. Olyan
tökéletességben, mint a
pókhálón megülő
cseppek alakzata
lehullás előtt. Egy
mozdulat tönkre tudja
tenni, de a **tökéletes
pillanat akkor is
megvolt.***

Merengő

Legvégül, amikor:

„Kihűl az anyag, és a lélek határán, formát vált a lét.
Az aranyló hídon, sorsát beteljesítve, átkel a lélek.”

A magányos vízcsepp, útja végén visszatér az óceánhoz

Szakállas Imre
Budapest 2010.
(30 252 9582)
www.szubsztancia.hu

forrás: null.hu